

Spm. nr. S 257

9) Til finansministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvilke konsekvenser det efter regeringens opfattelse vil have for opfyldelsen af målsætningen om det rummelige arbejdsmarked, at Finansministeriet har indført en stærkt forøget betaling til fleksjobordningen?«

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker hr. Laustsen at begrunde det? (*Ophold*).
Finansministeren med det samme. Værsgo.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg mener i virkeligheden, at jeg har svaret på det; når det gælder motivationen for at få flere fleksjobbere, så er den ikke blevet mindre med det her, men tværtimod større, fordi man godt ved, at man betaler et bidrag til en udligningsordning, som man har glæde af, hvis man ansætter en fleksjobber.

Jeg gentager: Vi ændrer jo ikke noget ved, at kommunerne betaler enten halvdelen, hvis vurderingen er halv arbejdsevne, betaler to tredjedele, hvis vurderingen er en tredjedel arbejdsevne, og for den sidste del er der så yderligere 50 pct. over denne udligningsordning. Det kan ikke, synes jeg, være mere gunstigt, hvad enten man er en selvejende eller en statslig institution, hvis man ansætter fleksjobbere og anerkender, at gør man det ikke, så deltager man i en solidarisk betaling.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg kommenterede ikke, hvorfor jeg har stillet spørgsmålet, men jeg var meget spændt på at høre svaret, fordi jeg jo godt vil vide lidt om konsekvenserne i forhold til det rummelige arbejdsmarked.

Vi er enige om efter de regler, som både Venstre, De Konservative og Socialdemokratiet lavede i år 2000, at det har været godt for fleksjobordningen, at man har fået lavet den nye konstruktion. Det betyder, at der er rigtig mange, der er kommet ind i den. Det, vi ved, er, at rigtig mange fleksjobbere efter at have fået et fleksjob mister det ret hurtigt igen og dermed kommer ud i ledighed. Vi ligger på en ledighedsprocent på 20, når det drejer sig om fleksjobbere.

Det er jo interessant at høre, hvad finansministeren vil gøre ved det, for det system, som vi talte om tidligere, vil jo opleves sådan derude, at fordi de har gjort en ekstraordinær indsats, skal

de også af med flere penge. Sådan er det med solidaritet. Men hvad nu, hvis det fører til, at folk derude i de selvejende institutioner siger, jamen vi har jo bidraget så meget til vores egen succes, at vi er ved at blive kvalt i ordningen. Derfor skal vi da overveje, hvor mange der skal i den for at få prisen ned igen i forhold til niveau.

Det er jo det, der er interessant ved det spørgsmål her, hvordan man også i fremtiden vil skaffe de mange, mange pladser. For det er jo langt bedre, at vi får skaffet fleksjob, det må vi være enige om, end at folk går på sygedagpenge eller eventuelt på kontanthjælp. Det er direkte på statens regning. Men kan vi få dem ud og være produktive i erhvervslivet, er det jo godt. Men ordningerne skal være sådan, at skolerne kan betale og være med.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Mit argument er lige modsat. I og med at det er synligt, at man også bidrager bare lidt til det, man i virkeligheden vinder ved at have en fleksjobber ansat, og det i øvrigt ikke er en ekstra udgift rent faktisk at ansætte fleksjobberen, så er det kun at motivere til, at man ansætter fleksjobberen. Jeg mener, at det, at det er synligt, at man betaler lidt, også øger interessen.

Hvis man vendte det om og sagde, at man overhovedet ikke deltog i nogen udligningsordning, hvis ikke man valgte at have fleksjobbere, så havde man et problem, for så kunne man stå og sige, at ansætter vi en fleksjobber, så bliver det dyrere for os. Men sådan er det jo lige præcis ikke, medmindre man ikke anerkender, at fleksjobbere godt kan løse opgaver efter en vurdering i den visitation, der finder sted. Hvis man har forudsætningen, at man vinder en arbejdskraft, så er det vel den billigste form for arbejdskraft, man overhovedet kan få i den måde, det er etableret på på det statslige område, hvad enten vi taler om staten selv eller de institutioner, der er selvejende, men hvor staten i virkeligheden bidrager med halvdelen eller mere af de overordnede driftsudgifter. Det er jo dem, vi taler om.

Jeg synes blot, man skal lære lidt af, at der altså er en privat sektor, som er villig til selv at afholde udgiften helt, uden at der er en udligningsordning til stede. Jeg håber, at man måske også engang har det samme syn i det offentlige, at vi også her anerkender en fleksjobber f.eks. med halv arbejdsevne; at man også her er villig til at betale for det, man rent faktisk får, nemlig en halv arbejdsevne.